

Της Ελένης Σκαρλάτου

Αυτές τις δύσκολες μέρες πολλά γυρίζουν στο μυαλό μας. Πολλά ακούμε, πολλά αντιλαμβανόμαστε...

και πολλά επιθυμούμε.

Μέσα στη μοναξιά μας παλεύουμε με το χθες, τις αναμνήσεις μας, το σήμερα και προσπαθούμε να χαράξουμε το αύριο, ένα αύριο που ποιος ξέρει τι μπορεί να φέρει στον κόσμο. Σε έναν κόσμο όπου το κενό βασιλεύει και το υπερβολικό σκοτώνει.
Πολλές φορές το διαδίκτυο δεν μπορεί να γεμίσει τη μοναξιά μας κι αυτό γιατί λέει πολλά. Τόσα που το μυαλό δεν τα χωράει για να επεξεργαστεί αλήθειες και ψέματα.
Τότε, κάποια βιβλία γραμμένα με χέρια τρεμάμενα από πίστη και προβληματισμό, μπορούν να μας λύσουν χίλιες απορίες. Γι αυτό κι όσες φορές διαβάζει κάποιος, κάποιες ιερές σελίδες ακούει να φθάνει η φωνή του Παλαιού των Ημερών, του Νυμφίου της, ως φωνή υδάτων πολλών: ο έχων ώτα ακούειν ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις.
Τα γράφω αυτά για να περάσω σε κάποια θαύματα και όπως αναφέρει στο βιβλίο της "Το Συναξάρι του Αγίου Χαραλάμπους"
η
Θεοτέκνη Μοναχή η Αγιοστεφανίτισσα.
"Τα θαύματα είναι η λύση των φυσικών νόμων και η φανέρωση του υπερφυσικού. Είναι η ελεητική απάντηση του Θεού στις ταπεινές δεήσεις των πιστών. Είναι ακόμη η απόδειξη

της ζωντανής παρουσίας του Κυρίου, της παντοδυναμίας Του, της σπλαχνικής του καρδιάς....."
Γνωρίζοντας ότι ο Άγιος Χαράλαμπος έχει λάβει ειδικό χάρισμα για τα λοιμώδη νοσήματα, όταν στην περιοχή της Θεσσαλίας συνέβαινε λοιμώδης επιδημία, έπαιρναν την Αγία του Κάρα και έκαναν δέηση και το κακό αμέσως σταματούσε.
Θεραπεία από την πανώλη
Ο καταγόμενος από την Ευρυτανία αγιορείτης Ιερομόναχος Ιωνάς, υποτακτικός του περίφημου για την άσκηση Αγίου Ακακίου (1730), με την ευχή του Γέροντά του αναχώρησε από το Άγιο Όρος για την Κωνσταντινούπολη με διακαή τον πόθο να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Παρ' όλες ωστόσο τις προκλήσεις του στους Τούρκους, δεν έτυχε του ποθουμένου. Ο ζήλος του όμως ήταν τόσο μεγάλος, ώστε δεν επέστρεψε στα Καυσοκαλύβια, αλλά παρέμεινε εκεί αγωνιζόμενος και προσευχόμενος για την επίτευξη του σκοπού του.
Κατ΄εκείνο τον καιρό επέπεσε φοβερή και θανατηφόρα πανώλη στην Κωνσταντινούπολη. Τα θύματα καθημερινώς τόσο εκ των Ορθοδόξων, όσο και εκ των Αγαρηνών ήταν πολλά. Προσβληθείς και ο παπά Ιωνάς από την πανώλη νήστευσε τρεις Ημέρες και προσευχήθηκε θερμά στον Άγιο Χαράλαμπο. Την Τρίτη νύκτα είδε τον Άγιο στον ύπνο του και τον διαβεβαίωσε, ότι και ο ίδιος θα θεραπευθεί και ο Λαός θα λυτρωθεί από την φοβερή αυτή μάστιγα. Και ω του θαύματος! Και ο ιερομόναχος Ιωνάς ευθύς θεραπεύτηκε και η επιδημία αποτόμως την επομένη ημέρα κατέπαυσε.
Ο παπα-Ιωνάς επέστρεψε κατόπιν στην καλύβη του στο Άγιον Όρος και παρήγγελλε μία εικόνα σε ανάμνηση του θαύματος. Στο μέσον παρίσταται ο Άγιος Χαράλαμπος, δεξιά ο παπά Ιωνάς γονατιστός και αριστερά η πανώλης με τη μορφή αναχωρούντος μικρού μελανού δαίμονος.
Το 1812 μ.Χ. η τρομερή πανώλης θέριζε την περιοχή της Ηπείρου. Τότε κάποιος ευλαβής Ηπειρώτης ονόματι Μολοσσός, μετέβη στα Μετέωρα και έφερε στην πατρίδα του την Τιμία Κάρα του Αγίου Χαραλάμπους. Δια πρεσβειών του Αγίου η πανώλης σταμάτησε πάραυτα.
Όταν το 1897 στη Θεσσαλία γινόταν ο Ελληνοτουρκικός πόλεμος οι ασεβείς και άρπαγες Τούρκοι εισήλθαν στο Μοναστήρι του Αγίου Στεφάνου και θέλησαν να κλέψουν την εξαιρετικής αξίας και τέχνης χρυσότευκτη θήκη της Αγίας Κάρας. Την χτύπησαν με χίλιους τρόπους για να την ανοίξουν, μα δεν τα κατάφεραν. Η βουλιμία τους ρίχτηκε τότε σε άλλα πολύτιμα σκεύη των ιερών των Μετεώρων Μονών.
Η τιμωρία ήρθε αμέσως. Επιδημία τύφου έπεσε στο τουρκικό στράτευμα και τριάντα πέντε χιλιάδες στρατιώτες μέσα σε λίγες μέρες απέθαναν.
Όταν στην Πύλη ο Σουλτάνος πληροφορήθηκε την πανωλεθρία του στρατού, έστειλε φιρμάνι στον Τούρκο Διοικητή της Θεσσαλίας, τον Εδέμ, και τον ρωτούσε, πως δικαιολογούνται τόσο μεγάλες απώλειες, χωρίς καμία μάχη.
Ο Τούρκος Διοικητής, που είχε προσέξει την Θεία Δίκη απάντησε ως εξής: «Όσοι Τούρκοι χάλασαν Εκκλησίες και Μοναστήρια πέθαναν από τύφο. Εγώ δεν μπόρεσα να εμποδίσω το χέρι του Θεού. Κακοί, κακώς απέθαναν».
Το 1908 μ.Χ. είχε πέσει πανώλης σε όλο τον κόσμο και η φοβερή νόσος έφθασε μέχρι το Άγιο Όρος.
Οι μοναχοί έφεραν τότε την Αγία Κάρα του Αγίου Χαραλάμπους από τα Μετέωρα και την έθεσαν σε προσκύνηση στο ναό του Πρωτάτου. Όλη τη νύχτα έκαναν αγρυπνία και παράκληση στο μεγάλο Άγιο και η επάρατος επιδημία κατέπαυσε.
Από τότε, κατά κοινή των Ιερών Μονών απόφαση, καθιερώθηκε να τιμούν κάθε χρόνο την μνήμη του (10 Φεβρουαρίου) με ολονύκτιο αγρυπνία.

Σημειωτέον, ότι είναι ο μόνος Άγιος, που εορτάζεται με παννυχίδα στον Άθω από όλες ανεξαιρέτως τις εκεί ιερές Μονές.
Η πανώλη ή η πανούκλα ήταν λοιμώδης νόσος που μεταδίδονταν από άνθρωπο σε άνθρωπο από τσιμπήματα ψύλλων που παρασιτούσαν σε άρρωστο μαύρο αρουραίο.
Η αλάνθαστη Ελληνική λαογραφία, αναφέρει ότι διώκτες της πανούκλας θεωρούνταν ο Άγιος Χαράλαμπος και η Αγία Παρασκευή.
Ιστορικό του Αγίου
Ο **Άγιος Χαράλαμπος ο Ιερομάρτυρας και Θαυματουργός** γεννήθηκε στη Μαγνησία του Μαιάνδρου της Μικράς Ασίας, το 90 μ.Χ. και μαρτύρησε στα χρόνια των μεγάλων διωγμών των Χριστιανών.
Σαν νέος ήταν φωτεινό παράδειγμα συνετής ζωής. Τα χρόνια όμως εκείνα γίνονταν φοβεροί διωγμοί κατά των Χριστιανών αλλά ο Άγιος ποθούσε το μαρτύριο και δεν ελάμβανε κανένα μέτρο. Εχθρός μεγάλος των Χριστιανών ο Λουκιανός (ηγεμόνας του τόπου) ο οποίος ρώτησε μεταξύ άλλων και με βλοσυρό και άγριο βλέμμα τον Άγιο: «Καταφρονείς και παραβαίνεις τις βασιλικές διαταγές»;
«Εγώ του απάντησε ο Άγιος υπακούω και υποτάσσομαι στον Βασιλέα των Ουρανών, γονατίζω ευλαβικά στα δικά Του προστάγματα, γιατί ξέρω πως είναι ποτισμένα με δικαιοσύνη, με αγάπη και σωτηρία της ψυχής. Ο δικός σας βασιλεύς διατάζει παράλογα πράγματα. Σας προστάζει να προσκυνάτε Θεούς αναίσθητους, νεκρά στοιχεία, είδωλα άψυχα κ.λ.π.».
«Προσκύνα τα είδωλα γιατί έτσι μονάχα θα μπορέσεις να γλυτώσεις τα βασανιστήρια, τ΄ακούς ξεροκέφαλε; Θα θανατωθείς»....
Και θανατώθηκε με άγριο θάνατο.
Τον έγδαραν τον υπέργηρο Ιερέα.
Δεν λυπήθηκαν ούτε τα βαθιά του γεράματα. Το σώμα του το χαράκωναν με χειρόγρες σιδερένιες και μετά τον έγδερναν. Όταν έφτασαν στο κεφάλι του Αγίου, οι χειρόγρες σταμάτησαν και δεν έσχιζαν το δέρμα του. Τότε πίστεψαν πολλοί και έγιναν Χριστιανοί.
Τον Άγιο έτσι σακατεμένο τον μετέφεραν στο φτωχικό του σπιτάκι όπου έγινε προσκύνημα πολλών πιστών. Ο Άγιος κι έτσι σακατεμένος έκανε πάρα πολλά θαύματα. Εχθροί όμως συνέχιζαν να υπάρχουν και τον έκαψαν ζωντανό σε ηλικία 113 ετών.
Από τότε μέχρι σήμερα τα θαύματα του Αγίου συνεχίζονται. Τα Άγια λείψανά του θαυματουργούν και θα θαυματουργούν.
Πολλοί πιστοί έχουν να διηγηθούν τη δική τους ιστορία ακόμα και σήμερα από αυτούς που επισκέπτονται την Ιερά Μονή του Αγίου Στεφάνου των Μετεώρων, όπου φυλάσσεται η Κάρα του Αγίου.
Ο Θαυματουργός Άγιος είναι εδώ κοντά μας και η χάρη του μας προστατεύει όλους.
Ας συνεχίσουμε την προσευχή και ο Θαυματουργός 'Αγιος θα κάνει και πάλι το θαύμα του.

Ελένη Σκαρλάτου
Δημοσιογράφος